Cant espiritual

Per GloriaA el dj., 30/07/2020 - 00:00

No crec en tu, Senyor, però tinc tanta necessitat de creure
en tu, que sovint parlo i t'imploro com si existissis.

Tinc tanta necessitat de tu, Senyor, i que siguis, que arribo
a creure en tu –i penso creure en tu quan no crec en ningú.

Però després em desperto, o em sembla que em desperto,
i m'avergonyeixo de la meva feblesa i et detesto. I parlo
contra tu que no ets ningú. I parlo mal de tu com si fossis algú.

Quan, Senyor, estic despert, i quan sóc adormit?
Quan estic més despert i quan més adormit? ¿No serà
tot un son i, despert i adormit, somni la vida?
¿Despertaré algun dia d'aquest doble son i viuré, lluny d'aquí,
la veritable vida, on la vetlla i el son siguin una mentida?

No crec en tu, Senyor, però si ets, no puc donar-te el millor
de mi si no és així: sinó dient-te que no crec en tu.
Quina forma d'amor més estranya i més dura! Quin mal
em fa no poder dir-te: crec.

No crec en tu, Senyor, però si ets, treu-me d'aquest engany
d'una vegada; fes-me veure ben bé la teva cara! No em vulguis
mal pel meu amor mesquí. Fes que sens fi, i sense paraules,
tot el meu ésser pugui dir-te: Ets.

Josep Palau i Fabra